

ZALÁN TIBOR

KÉSEI BERZSENYI-ESTÉK

*Régi kedvek merre sodortak évek
s régi évek kedvei merre tűntek
Régi órák versei mind hallgatnak
s hallgatok én is*

*egyre többet nappalon s éjeken át
Por borítja asztalomon felejtett
könyveim mind tán csak a vén Horácon
alszom el olykor*

*Gazdaságom mind kevesebb örömmel
könyvelem és sort sor alá – hibásan –
körmölök jó dactilusok helyett Lám
ez a paraszt-lét*

*Még ha engem a szerelem megértne
bár elért talán de cseléd a lányka
híva légyen bármikiként papíron –
Marcsa szegény csak*

*Őszi estvén éji bogár ha zúg és
friss must lének illata fölszívárog
vén diófám árnyai közt megbontom
friss rokolyáját*

*és midőn kedvem lelohad mint az tűz
s a gyereklélek nagyokat sóhajtván
arrébb táncol bús levelem megírom
Lollim a címzett*

*„Én hogy élek azt ne akard már tudni
hű barátném sóhajaimra sóhajt*

*vissza hozzám küldeni nem kell Vígasz
hús tenyeredben*

*képzletben könnyeimet fűrösztnöm
ujjaiddal játssz a hajamban el még
így maradjunk szárnyas idő fölöttünk
míg tovalebben”*

*Szóleim levét sem iszom már kedvvel
néha rám nyit s megmosolyog barátom
az kivel rég víg borozásokkal telt
estve s a hajnal*

*Ritkul egyre látogatása – látja
asztalunkra már Zsuzsa asszony a’ bort
pincéből fel kényszeredetten hordja
lökve elének csak*

*És a múzsák hűtlenedettek hozzám
tintatartóm bédugaszolva szárad
messze nézek zúg Boreas s e tájat
mégse veré fel*

*többé És hogy életem álorcája
béborult már nem nyitogat rám más sors
várakozni semmire sincs már itt hol
hallgat a Múza*